

παρέμβαση

Καλιφόρνιας και του Τέξας.

IV.

Όπως είναι γνωστό, το ενδιαφέρον της παγκόσμιας κοινής γνώμης εστιάζεται βασικά στο αν, κατά πόσο και πότε ο Τραμπ θα θελήσει ή θα μπορέσει να υλοποιήσει τη δέσμευσή του να δρομολογήσει τον τερματισμό του ρωσοουκρανικού πολέμου. Πολλώ μάλλον όταν η αρχικά εκφρασθείσα συμπάθεια προς τις ρωσικές θέσεις φαίνεται, τουλάχιστον μέχρις ένα βαθμό, να αναιρείται από την πρόσφατη, δηλωθείσα τελεσιγραφικά, με απειλές επιβολής νέων, σκληρότερων κυρώσεων, απαίτηση κατά της Ρωσίας να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με την Ουκρανία. Πέραν δε αυτής της παλιωδίας, αλλά και ανεξαρτήτως της ειλικρινούς ή όχι, προθέσης του Τραμπ, η επίλυση ενός τόσο κρίσιμου ζητήματος, όπως ο ρωσοουκρανικός πόλεμος αποτελεί από τη φύση του πράγματος έργο άκρως δυσχερές εγχείρημα. Τούτο δε καθώς η συνέχισή του συνδέεται στενά με ζωτικά οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι, παρά την εκφρασθείσα ετοιμότητα της Ρωσίας να συνομιλήσει με τον Τραμπ, έγκυροι Ρώσοι αναλυτές διατυπώνουν έντονες επιφυλάξεις για την επιτυχία της παρέμβασης Τραμπ. Εξάλλου, αντιδράσεις θα υπάρξουν και από το «ευρωπαϊκό κόμμα του πολέμου». Ενδεικτικές είναι, άλλωστε, και οι δηλώσεις του Μ. Ρούτε, γ.γ. του ΝΑΤΟ, σύμφωνα με τις οποίες θα ήταν καταστροφή για το ΝΑΤΟ η διακοπή στήριξης της Ουκρανίας. Για το λόγο αυτό απεύθυνε δραματική έκκληση στον Τραμπ να συνεχίζει να εφοδιάζει τον ουκρανικό στρατό με όπλα, έτσι ώστε να μπορέσει η Ουκρανία να ανακαταλάβει τα απολεσθέντα εδάφη, χρεώνοντας βέβαια τους ευρωπαϊκούς λαούς με το λογαριασμό! (6)

V.

Ωστόσο, η δημιουργηθείσα νέα κατάσταση πραγμάτων εντός του ΝΑΤΟ και στη σχέση ΗΠΑ-Ε.Ε., όπως φαίνεται, θα οδηγήσει βασικά στην αναπαραγωγή και επανεπιβεβαίωση της υποταγής της Ε.Ε. στο μεγάλο, πέραν του ατλαντικού εδρεύοντα, αδελφό. Μια, τέτοια ενδεικτική της κρατούσας υποτέλειας της Ε.Ε., εξέλιξη ήταν νομοτελειακά προδιγεγραμμένο ότι θα ισχύσει κατά μείζονα λόγο για τον πιστότερο και ακραιφνέστερο θιασώτη του

Οι, ρεπουμπλικανικής ή δημοκρατικής προέλευσης, ασκούμενες πολιτικές είναι από τη φύση του πράγματος στρατευμένες στην υπηρεσία του ίδιου αμετακίνητου στρατηγικού στόχου: Στη διασφάλιση και ενίσχυση ενός μονοπολικού κυριαρχούμενου από τις ΗΠΑ παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, ανεξαρτήτως αν στο βαθύ κράτος θα κυριαρχούν οι BigTech ή οι Little Tech

ευρωατλαντισμού, την Ελλάδα. Έτσι, δεν εκπλήσσει η σπουδή της κυβέρνησης να προσφέρει «χουν και ύδωρ» στη νέα αμερικανική διοίκηση, επιλέγοντας μάλιστα έναν, εξόχως ευαίσθητο και κεντρικό, της όλης πολιτικής της, τομέα. Πρόκειται για τον εξορκισμό της woke agenda και την «ομολογία πίστης» στα δύο βιολογικά προσδιορισμένα φύλα! Την αποκήρυξη αυτή έρχεται ωστόσο, όπως άλλωστε αναμενόταν, να αποδοκιμάσει «μετά βδελυγμίας» η «ανανεωτική-εξουσιαστική Αριστερά», προφανώς όχι λόγω του υποκριτικού, τυχοδιωκτικού της χαρακτήρα, αλλά ως διολίσθηση της Ν.Δ. σε «ακροδεξιές θέσεις», αγνοώντας, παντελώς και αξιωματικώς, την τεκμηριωμένη αριστερή κριτική του γουοκισμού και τη συζήτηση για το φαινόμενο του woke καπιταλισμού ως μιας μεταμοντέρνας καπιταλιστικής εκδοχής made in USA, που επιδιώκει, και μέχρις ένα βαθμό το κοινωνικό και δικαιωματιστικό χαρακτήρα στη νεοφιλελεύθερη, παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική τάξη πραγμάτων. Η «παράδοση» όσο και εμμονική αυτή στάση της «συστημικής Αριστεράς», όχι μόνο στη χώρα μας αλλά και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, καθώς σημαίνει ουσιαστικά προσχώρηση στο νεοκαπιταλιστικό αφήγημα της πολιτικής ορθότητας, της σύγχυσης δικαιωμάτων και δικαιωματισμού και της ανισόρητης αποσύνδεσης του κοινωνικού ζητήματος από το εθνικό, την έχει οδηγήσει σε μια βαθειά κρίση αξιακής ταυτότητας και αποκοπής από τις ιστορικοκοινωνικές της ρίζες. Είναι δε η κρίση αυτή που την έχει οδηγήσει σε δραματική συρρίκνωση και απαξίωση, σε σημείο που οι κοινωνικές πλειοψηφίες, ιστορικοί και φυσικοί σύμμαχοι της Αριστεράς, να οδηγούνται είτε στην παραίτηση και την αποχή είτε στην αγκάλη της εμφανιζόμενης εντέχνως και παραπλανητικώς ως αντισυστημικής «νέας ή άκρας δεξιάς». (7)

VI.

Στο πλαίσιο της αναμενόμενης μαθηματικής βεβαιότητας γενικότερης αναδίπλωσης της κυβέρ-

νησης και προσαρμογής της στο δόγμα Τραμπ εντάσσεται και το όψιμο ενδιαφέρον για τα, γνωστά από χρόνια, πλούσια κοιτάσματα υδρογονανθράκων τα οποία, σε πείσμα της επιτακτικής ανάγκης για ενεργειακή αυτονομία, με εξαίρεση την αξιοποίηση του κοιτάσματος Πρίνου (1974), μέχρι σήμερα παραμένουν περιέργως (;) ανεκμετάλλευτα, παρά τις έντονες εκκλήσεις των ειδικών. Σημειώτεον ότι τα τελευταία χρόνια η απραξία αυτή οφείλεται στην προσχώρηση της κυβέρνησης με ιεραποστολικό ζήλο στο στρατόπεδο της περιβόητης «πράσινης μετάβασης». Έτσι, η κυβέρνηση, ως πιστός και πειθήνιος υπρέτης της εκάστοτε αμερικανικής ενεργειακής πολιτικής, «ξύπνησε από τον λήθαργο» και, πέραν της αναμονής σχετικής απόφασης από την Hellenic Energy και της Exxonmobil, «έτεινεν ευήκοον ους» στο ενδιαφέρον του ενεργειακού κολοσσού της Chevron για έρευνες υδρογονανθράκων νότια της Πελοποννήσου και πέραν αυτής (8). Χαρακτηριστική της νέας ανενδοίαστης και αδίστακτης «κωλοτούμπας» της κυβέρνησης είναι η «ανακάλυψη» της σημασίας του φυσικού αερίου, για την ομαλή πράσινη μετάβαση! (9) Η δυναμική της «ενεργειακής κυβίστησης» δεν αποκλείει στο εγγύς μέλλον να οδηγήσει στην αποκήρυξη της επάρατης απολιγνιτοποίησης! Εξάλλου, καθώς η Cosco βρίσκεται στο στόχαστρο της αμερικανικής πολιτικής λόγω βασικά της υποτιθέμενων διασυνδέσεων της με τον κινέζικο στρατό, έχει προκαλέσει δικαιολογημένη ανησυχία στην ελληνική αγορά. Έτσι τίθεται το ερώτημα αν και κατά πόσο η κυβέρνηση θα ενδώσει σε πιθανή προσταγή του Τραμπ για λήψη μέτρων περιορισμού ή παρεμπόδισης της δραστηριότητάς της, με αποτέλεσμα την σημαντική υποβάθμιση του λιμένα του Πειραιώς. (10)

VII.

Ωστόσο, κορύφωση ίσως της εσφαλμένης πολιτικής της, υπείκουσας στη φωνή της, όπως αποδείχτηκε, «πανούργας και παιγνιώδους ιστορίας», υπήρξε

η άκριτη και αντίθετη προς τα εθνικά συμφέροντα θέση της στον ρωσοουκρανικό πόλεμο, όπου, χωρίς να απαιτήσει το παραμικρό αντάλλαγμα, ενισχυτικό της δεινής θέσης μας έναντι της τουρκικής απειλής, αναδείχθηκε σε σημαιοφόρο του «κόμματος του πολέμου» και, ενισχύοντας των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, την Ουκρανία. Η πιθανότητα τερματισμού του πολέμου κατόπιν παρέμβασης του Τραμπ είναι επόμενο ότι θα οδηγήσει την κυβέρνηση σε δεινή διπλωματική και γεωπολιτική ήττα. Τούτο δε καθώς, καθώς ήδη σημειώθηκε εφόσον ο ρωσοουκρανικός πόλεμος εισέλθει σε τροχιά τερματισμού, σε πείσμα των όποιων αντιστάσεων και πολεμοχαρών λεονταρισμών των ένθερμων θιασωτών της ήττας της Ρωσίας, θα λάβουν χώρα ευρύτερες γεωπολιτικές αναδιατάξεις και επανακαθορισμός των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και των σχέσεων ΝΑΤΟ-Ε.Ε. και Ρωσίας. Υπό τις εξελίξεις αυτές η άνευ όρων τοποθέτηση της κυβέρνησης υπέρ της Ουκρανίας, παραβιάσασα κατάφωρα την πολυμερή εξωτερική πολιτική της χώρας και διαλύσασα τις πατροπαράδοτες και επωφελείς για τη χώρα σχέσεις με τη Ρωσία χωρίς το παραμικρό όφελος, καταδείχνει περίτρανα ότι η ελληνική διπλωματία δεν λειτουργεί ως «τέχνη εξισορρόπησης ανταγωνιστικών συμφερόντων», όπου κυρίαρχο ρόλο επιτελεί το εθνικό συμφέρον, αλλά, αντιθέτως ως «τέχνη ξεπουλήματος προς ένα συγκεκριμένο συμφέρον», το συμφέρον του ευρωατλαντισμού. Όπως όμως μας διδάσκει η ιστορία των ελληνοΝΑΤΟϊκών σχέσεων η οποία προσδοκία ανάθεσης της υπεράσπισης του εθνικού συμφέροντος στους συμμάχους μας, αποδείχτηκε ως επικίνδυνη ψευδαίσθηση. Εξάλλου για λόγους γεωγραφικούς, ιστορικούς και πολιτιστικούς η Ελλάδα ανήκει και στη Δύση και στην Ανατολή. Η προνομιακή αυτή δυαδική θέση προσφέρει μεγάλες δυνατότητες αξιοποίησης υπέρ του εθνικού συμφέροντος. Βεβαίως, το γεγονός ότι η χώρα είναι μέρος του ευρωατλαντικού στρατοπέδου

συνεπάγεται ορισμένες δεσμεύσεις. Αυτό όμως δεν σημαίνει και υποχρέωση αποδοχής αποφάσεων των συμμαχικών εταίρων οι οποίες αντιτίθενται στο εθνικό συμφέρον. Την δυνατότητα και ανάγκη μια τέτοιας διαφοροποίησης υπηρετεί ακριβώς η αρχή της ομοφωνίας. Κατόπιν αυτών είναι επιτακτική η ανάγκη επιστροφής της παραδοσιακά πολυμερούς διπλωματίας και εξωτερικής πολιτικής, όπου η αποκατάσταση των ελληνορωσικών σχέσεων, παρά το δύσβατο του εγχειρήματος, συνιστά βασική συστατική συνιστώσα (11). Οι καιροί ου μενετοί! Διαφορετικά «ουαί τοις ηττημένοις».

Υποσημειώσεις

1. Βλ. Χ. Ζιώγας, *Ο νέος στρατηγικός προσανατολισμός του ΝΑΤΟ*, 17.7.2023, <https://kedisa.gr/o-neos-stratigikos-prosanatolismos-tou-nato>
2. Βλ. Σ. Καλεντερίδης, *για τον αμύθητο πλούτο του Ντονμπάς ο πόλεμος στην Ουκρανία*, 31.8.2024, <https://www.youtube.com/watch?v=wx2SnLN8s-M>
3. Βλ κριτικά Ρ. Πινάλντι, *Ο Τραμπ και η μεγαλύτερη απορρύθμιση στην ιστορία, Δρόμος της Αριστεράς*, 25.01.2025, σ. 4-5
4. Βλ. Κ. Μελά, *Η παρέα του Musk και των Little Tech θα είναι το νέο βαθύ κράτος των ΗΠΑ*, *Δρόμος της Αριστεράς*, 25.01.2025, σ. 22 και 24
5. Βλ. Η. Dionisio, *Ο Τραμπ δείχνει το ιμπεριαλιστικό του πρόσωπο που υποτίθεται ότι έπρεπε να είναι κρυφό*, 21.01.2025, <https://seisaxthia.com>
6. Πρβλ Κ. Δημητριάδη, *Νταβός: «Φιλελεύθερη» παγκοσμιοποίηση υπό τη σκιά Τραμπ*, *Δρόμος της Αριστεράς*, 25.01.2025, σ.11
7. Βλ. Τραυλού Τζανετάτου, *Ο «αφυπνισμένος καπιταλισμός» και η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ*, 08.07.2023, *SLpress*
8. Βλ. αντί άλλων Γ.Μανιάτη, *Η Chevron ξύπνησε την κυβέρνηση*, *ΤΟ ΒΗΜΑ*, 20.01.2025, *Οικονομία*, σ.17
9. Έτσι Θ. Σκυλακάκης, *«Το φυσικό αέριο απαραίτητο για την πράσινη μετάβαση»*, *ΤΟ ΒΗΜΑ*, *Οικονομία*, σ. 7, κριτικά Βλ. Τραυλού - Τζανετάτου, *Ενεργειακή κρίση, κλιματική αλλαγή και καπιταλιστική αναδιάρθρωση*, *Δρόμος της Αριστεράς*, 20.01.2022
10. Βλ. Γ. Φωκιανού, *Στο στόχαστρο των ΗΠΑ η Cosco*, 7.01.2025, *naftemporiki.gr*
11. Βλ. σχετικά ήδη Β.Μαρκεζίνη, *Η Ελλάδα στον κατήφορο*, 2013